Розкотились по мурраві.
Він — почала стрепенулась,
Мов в посадах похитнулась

Пропащий чоловік

Пісня перва

Крізь темну ніч і бурю й хуртовину
Мов лютий звір реве, дудить, шене,
Прямує через гору і долину
Могуче щось, невпинне і страшне.
Минає ліс, ріку, голбок, хатину,
Ту мчить горою, там мов в гріб мірне, —
Кроваві очи тьму сверлують сліпу,
Сто ніг залізних бье о путь залізну.

Здоров, здоров був, велите могучий,
Що потрясаєш ходом своїх ніг
Твердий Скали, недоступні Кручі!
Простір — твій дім і дорога твій ніч,
Залізні груди твоїй нар горючій
Що пре тебе в невтомний той побіг
А хід твій долит межі і перешкоди,
Єднає враз ві землі і народи.

Ось баньки точучи, немов дуплом,
І мурки шилоши, мов вкарці змиї
Ти крізь глубокі Камяні проломи
О горі продовбані летиш грізні
Розлався світ, загрохотіли громи,
І ~~ти тепер втупив~~ потонув ти в мрокал Камінні,
Но грохіт Каже, що ти сміливий гонець,
І світло мирно блимає з віконець.

Коли чоловік напружує страшенно, то напружує ніг хтось ходить по тім місці, де буде мусить ставити ногу

16

В однім вікнищі молодець думає,
~~Чого~~ О дивну ніжну спер чоло жаркеє,
Тугне волосє кучерявий,
І око в світлі, в бедні мов тоне.
Пусте куре в півулєнку дрімає,
~~Лише~~ На стелі лямпа гасне — спалахне
То тихо мріє. В деревяній клітці
Понуро, страшно аж самому мріти.

О чім він мислить, що й не ворушить ніяк?
За чим він тужить, що й не дитина?
Чо мрія щастям, чом не не вихнеться?
Чи що терпить душа чи кива?
Він молодіє, і чого б, здається
Терпить, тужити? Гарна голова
На буйних плечех, ~~чомо~~ Чорно ся гнає,
Чекає до долу горе її вгнає?

Ось обернувсь він: хто освітила
Мутнеє лямпа молоде лице:
Но вже вираз слід ~~лишила~~ На нім
Предвічна старість і тиша, що все
Дзвіку румянець, і думка блиснула,
І горечі та, що довід в дар несе, —
~~Ах ту лише й трохи молодечі~~
Тобто рукою по чолі сідому
Тів і слухав грохоту та грому.

А далі рік: ні, годі! Темно всюди!
Немов в темній клітці думка бє!
З тих пут очи, горе і обмуди
Ніяки вирвати ~~не~~ батьки не вдаєть.
А ту кричить і рве і палить у грудь:
Не вже ні кому тірний ти не дець?
Не вже ти варт лиш їсти, пить, гульвати,
А доброго не варт нічо здіяти?

Як довго я глядів тої шоклик могильний,
І кльав його, як лютого врага!
Но нарешті взнав, що він братці вельмильний,
І взнав, яка вина його вага, –
Так хоч я став на зов його похильний
І знав, куди він кличе і намага,
Та що, до маніїв навиклінощі
Жаїти не вліш прямої дорогі!

Archivio per lo studio delle tradizione popolari, rivista trimestriale diretta da G. Pitre e S. Salomone Marino. Palermo. L. Pedone Lauriel, editore
Giuseppe Pitre, Bibliotheca delle tradizione popolari Siciliani I–IV

Будь здорова, моя мила!, –
Я не твій!
Розлучила
Нас злощча сила!

Де поставить кого доля,
Там і стій,
Любим доля –
Вітер серед поля.

Вона мною дуже, дуже
В чистрашній
Мене, щ[illegible]
На побоєвище.